

Λόγος ερειπίων

Τα ερείπια απευθύνονται σε εκείνους που αισθάνονται την ανάγκη του παιχνιδιού της ανεκπλήρωτης συμπλήρωσής τους, τέτοιας συντροφικότητας. Επιθυμία που θητεύει στην εντύπωση της αναγνώρισης μιας απωλεσθείσας ολότητας, της οποίας το ερείπιο είναι το κάλεσμα της επανάκτησής της. Η θητεία σε αυτή την επιθυμία δεν πρόκειται να οδηγήσει σε πλήρη ικανοποίησή της, αφού η απώλεια δεν αποκαθίσταται: το ακέραιο, το ανέπαφο δεν παύει να είναι ένα ες αεί κεκτημένο, του οποίου το ερείπιο είναι η απόδειξη. Σπουδαία ικανοποίηση είναι λοιπόν η δια της θητείας διαρκώς συντελούμενη επικαιρότητα του ερειπίου. Το περιθώριο του ανικανοποίητου αναδεικνύει την προοπτική απόκτησης, συντήρησης και ανάδειξης του κεκτημένου με αποδεικτικό στοιχείο το ερείπιο. Αυτή η προοπτική συσσωματώνει το ερείπιο στο παρόν ως καταλήξαν παρελθόν, ως κατάλοιπο και αποκαθιστά την αρτιότητα του κεκτημένου, αυτής της φαντασιακής ολότητας, αυτού του εκ των υστέρων ακέραιου, που ταχέως κηρύσσεται κληρονομιά, περιουσία του λαού και άλλα φωνήματα. Γιατί θέλουμε να είμαστε αυτό που ήδη είμαστε.

Το ακέραιο/ανέπαφο, όταν ήταν ακέραιο στην ολότητά του (νοούμενης εντός του χώρου και του χρόνου της ακεραιότητάς του) ήταν επιβλητικό. Το ερείπιο εκείνου του απροσπέλαστου ακέραιου/ανέπαφου είναι υποβλητικό: είναι το συμβολικό όχημα μεταφοράς ήπιων μηνυμάτων, την ποιότητα και ποσότητα των οποίων εμφανίζει ο άνθρωπος ως αποτέλεσμα του διαλόγου του με το ερείπιο, εντός μιας ακεραιότητας, που η φαντασία του έχει αναγείρει. Μηνύματα θέασης του αθέατου πλέον (θεατού εντός του χώρου και του χρόνου του ανέπαφου), μηνύματα ελλειπτικά, επειδή η σκιαγράφηση του ανέπαφου δεν υπάρχει, επειδή το ερείπιο είναι άδολο πια, καθώς αποκαθιστά την ανάγνωση της αλήθειας του κεκτημένου και, κατά συνέπεια, την αίγλη του ως κόσμημα του παρόντος χώρου και χρόνου. Επιπλέον, το ερείπιο ασκεί τη γοητεία της ένταξης του ανθρώπου στη μεγάλη έκταση του χρόνου. Μεταφέρει την ομιλία (language, discourse) του ανέπαφου με τη λιτότητα της απόστασης εκείνου του χώρου και χρόνου εντός και πέραν των λόγων που προκάλεσαν την ανέγερση/ οικοδόμηση/ δημιουργία του.

Το ερείπιο, ως θετική φαντασία/ μυθοποίηση του κεκτημένου, υπογραμμίζει τη φθαρτότητα, είτε αυτή είναι έργο του χρόνου, είτε του ανθρώπου,

υπενθύμιση μιας ματαιότητας, που ο υπερβατικός χαρακτήρας της δεν κρύβεται. Αυτός ακριβώς ο χαρακτήρας επιβάλλει την παρουσία (σε ενεστώτα χώρο και χρόνο πάντα) του ερωτήματος τι; Μια παρουσία που δεν αμφισβητείται, επειδή το παρόν έχει την αρχαιολογία του, που δεν είναι άλλη από το ερείπιο.